

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.082/2022/4.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda

cím2

ügyintéző: dr. Kolozsvári Renátó ügyvéd

Az alperes: alperes1

cím3

Az alperes képviselője: Bajáky és Társa Ügyvédi Iroda

cím4

ügyintéző: dr. Bajáky Tamás ügyvéd

A per tárgya: munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.281/2021/9.

Az elsőfokú bíróság határozata:

Fővárosi Törvényszék 37. szám alatt kiegészített 14.M.71.094/2020/29.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.281/2021/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint és 81.000 (nyolcvanegyezer) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

[1] A felperes hivatásos futballjátékos munkakörben 2016. augusztus 1-től 2017. április 30-ig határozott idejű munkaviszonyban állt az alperesnél. A munkaszerződés rendelkezése szerint „Ha a játékos 2016. szeptember 1. és 2017. április 30-ig a bajnoki mérkőzések 70%-át pályán tölti, vagy 20 gól vagy gólpasz fűződik a nevéhez, akkor jelen szerződés időtartama automatikusan egy évvel meghosszabbodik”. A mérési időszak leteltével az alperes nem egyeztetett a felperessel a szerződés meghosszabbodása feltételeinek teljesüléséről. Az alperes képviselője július első napjaiban közölte a felperessel, hogy nincs érvényes szerződése, a munkaviszonya megszűnt, ne járjon edzésekre. A felperes álláspontja szerint ugyanakkor munkaszerződése fennállt, az automatikusan meghosszabbodott.

[2] A felperes 2017. július 1-től havi 10 000 török líra munkabér díjazás mellett a következő idényt egy külföldi futbalcsapatnál folytatta. Ezen túlmenően 2017. szeptember 15-ig a játékjogának ellenértéke, átigazolási díj címén 250 000 török lírában részesült, amely 17 707 500 forintnak felel meg. Prémium jogcímen 191 176 török lírát, azaz 13 311 584 forintot kapott. A felperes 10 hónapra 100 000 török líra, vagyis 6 963 000 forint munkabérben részesült.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[3] A felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére tekintettel elsődlegesen 28 377 000 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés, másodlagosan 2 945 000 forint felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő kompenzációs kárártalányt és ezen összeg után 2018. január 1-től járó késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A játékjog ellenértékének jogcímeiként megkapott 250 000 török líra átigazolási díjat megtérült jövedelemként nem vonta le a követeléséből, mert álláspontja szerint ez az összeg nem tekinthető munkabérnek. Nem számította be továbbá a prémium jogcímen megkapott 191 176 török lírát sem, figyelemmel arra, hogy az nem alapbér jogcímen került kifizetésre.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy munkabérnek minősül minden, a munkavégzés ellenszolgáltatásaként a munkáltatótól kapott díjazás, valamint a munkában töltött időre a munkaviszonyra tekintettel vagy a munkaszerződés alapján járó díjazás, ezért az átigazolási díjat és a prémium összegét az elmaradt jövedelemből le kell vonni.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[5] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 54.M.2188/2017/61. számú ítéletével kötelezte az alperest 28 377 000 forint elmaradt jövedelem, 5 500 euró gólprémium és kamatai megfizetésére. A Fővárosi Ítéltábla az 1.Mf.31.073/2020/7. részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a jogviszony jogellenes megszüntetése és a gólprémium tekintetében helybenhagyta, az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés tekintetében hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[6] A megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék a 14.M.71.094/2020/29. számú ítéletével az alperest a másodlagos kereseti kérelemnek megfelelően 2 945 000 forint felmondási időre járó távolléti díj és ezen összeg 2018. január 1. napjától a kifizetésig számított késedelmi kamata, valamint 1 767 000 forint +áfa perköltség megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A felperest 1 350 000 forint, az alperest 150 000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte. A Fővárosi Törvényszék a 37. számú kiegészítő ítéletében kötelezte a felperest 315 000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására a felperest 39 065, az alperest 4.340 forint fordítási díj megfizetésére kötelezte. Kötelezte továbbá a felperest 2 043 144 forint, az alperest 227 016 forint másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

[7] Az elsőfokú bíróság a sportról szóló 2004. évi I. törvény (a továbbiakban: Sportv.) 8. és 9. §-a alapján megállapította, hogy a hivatásos sportoló játékjogának használata a juttatás tényleges tartalmára figyelemmel a munkaviszony alapján szerzett jövedelemnek minősül. A törvény indokolása szerint a játékjogot a munkáltató sportszervezet használhatja, a játékjog használatára nézve egy sajátos – licencia szerződésekhez hasonló – mellékkötelem járul a munkaszerződéshez. Mivel a játékjog használatának biztosítása kötelezően a munkaszerződésben történik, a „licencdíjat” szintén a munkaszerződésben kell megállapítani, az a munkaviszony alapján szerzett jövedelemnek minősül.

[8] A törvényszék megállapította, hogy a bírói gyakorlat alapján ha a munkavállaló a juttatást a munkaviszonyból származó kötelezettségének teljesítésére tekintettel kapta, az munkabérnek minősül (EBH2000.251). A felperes hivatásos sportolóként foglalkozásszerűen és jövedelemszerzés érdekében sportol, a játékjogának használatáért megfizetett összeget a munkaviszonyból származó kötelezettségének teljesítésére tekintettel kapta, ezért az munkabérnek minősül. Bizonyítás hiányában nem fogadta el a felperes azon hivatkozását sem, hogy a kapott összeg egy része költségei fedezését szolgálta.

[9] Mivel a játékjog és prémium jogcímén kapott összegeket az elmaradt jövedelemből le kellett vonni, a megtérült jövedelem összege a felperes elsődleges kereseti kérelmét meghaladta, így az elsőfokú bíróság az alperest a másodlagos kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta.

[10] A felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla az 1.Mf.31.281/2021/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét és kiegészítő ítéletét megváltoztatta és kötelezte az alperest 15 065 416 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és ezen összeg után 2018. január 1-től a kifizetésig számított késedelmi kamata megfizetésére. Megállapította, hogy a peres felek első- és másodfokú költségeiket maguk viselik. Kötelezte a feleket, hogy külön-külön felhívásra fizessenek meg 851 310 forint eljárási illetéket, 1 135 080 forint fellebbezési illetéket, 18 415 forint tolmácsdíjat és 3287 forint fordítási díjat.

[11] Az ítéltábla az Alaptörvény 28. cikke alapján megállapította, hogy a Sportv. játékjog ellenértékével kapcsolatos rendelkezéseinek indokolása ellentmondásosan fogalmaz: egyrészt rögzíti, hogy az a használati jog átengedésének, mint mellékkötelemnek az ellenértéke, másrészt úgy fogalmaz, hogy az a munkaviszony alapján járó jövedelem. A Sportv. ugyanakkor a játékjogot egyértelműen személyhez fűződő vagyoni értékű jogként határozza meg, amelynek elidegenítése esetén ellenérték jár.

[12] A másodfokú bíróság a bírói gyakorlatot is figyelembe véve megállapította, hogy a felperes munkavégzésének alapvető feltétele volt, hogy játékjogát a munkaviszonya fennállásának időtartamára a munkáltatóra átruházza. A játékjog és a munkaviszony tehát szorosan összekapcsolódik, ugyanakkor a játékjog átruházása és a munkaviszony két külön kötelem. A játékjog ellenértéke nem minősül munkabérnek, mivel egy személyhez kötött vagyoni értékű jog átruházásáért jár, nem pedig a munkavégzésért, a sporttevékenységért, amelyért a hivatalos sportoló a Sportv. 8. § (1) bekezdése alapján munkabérben vagy megbízási díjban részesült. A játékjog ellenértéke sportszervezetek közötti átigazolás esetén nem is a sportolót illeti meg. Ez az összeg az ún. aláíráspénz, igazolási díj, nem tekinthető

ezért munkabérnek, ugyanakkor jövedelem, amely azonban az elmaradt munkabérből nem vonható le.

[13] A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a felperes a fellebbezésében alaptalanul kérte a prémium beszámításának mellőzését. Megállapította, hogy a prémium a teljesítménybér egyik fajtája, ezért a felperes által sem vitatottan munkabérnek minősül. Alaptalan az a fellebbezési érvelés, hogy a felperes az alperes hibájából nem tudta a megkötött munkaszerződés szerinti prémiumot megkeresni, ezért az nem vonható le az alapbérből. A felperes kárenyhítési kötelezettségének teljesítése folytán a hiányzó prémiumösszeget megkereste, ezért az kárként nem volt érvényesíthető.

[14] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elmaradt munkabér összegéből (35 340 000 forint) le kell vonni a 6 963 000 forint megtérült alapbért és a 13 311 584 forint összegben megtérült prémiumot, ugyanakkor a játékjog ellenértéke (17 407 500 forint) megtérült jövedelemként nem vonható le. Mindezek alapján a felperest 15 065 416 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés illeti meg.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[15] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[16] Hivatkozott arra, hogy az Mt. 3. § (2) és (3) bekezdéséhez fűzött kommentár szerint a feleket megilleti a jogválasztás szabadsága, ennek hiányában a magyar munkajogot akkor kell alkalmazni, ha a munkavállaló a munkát rendszerint Magyarországon vagy ideiglenesen külföldön végzi. Ezzel összefüggésben a Róma I. rendelet (36) preambulum bekezdése kiemeli, hogy a külföldi munkavégzés ideiglenességét nem annak időtartama szabja meg, hanem abban az esetben minősül ennek a külföldi munkavégzés, ha annak teljesítését követően Magyarországon köteles ismét a munkavállaló munkába állni. A felperes, mint munkavállaló és a név1 török labdarúgócsapat, mint munkáltató között létrejött munkaviszony alapján a felperes a munkáját Törökországban végezte, korábbi magyarországi munkavégzése megszűnt. A török labdarúgócsapat munkáltatónak sem székhelye, sem önálló telephelye nincs Magyarországon, ezért a munkáltatóra kizárólag a török jogszabályok az irányadóak. Az alperes álláspontja szerint ezért a jogviszony részét képező „alírási pénzt”, igazolási díjat nem a magyar jogszabályok alapján kellett minősíteni, mert a perbeli kérdés vizsgálatára az Mt., valamint a Sportv. területi hatálya nem terjed ki.

[17] Az alkalmazandó joggal kapcsolatos érvelése elutasítása esetén az alperes az Mt. 12. § (2) bekezdésének megsértését is kifogásolta. Érvelése szerint a felperes által a perben becsatolt „profi futballista átigazolási szerződés” elnevezésű okiratból megállapítható, hogy a felperes alperesnél fennálló munkaviszonya 2019. május 31-ével szűnt meg. A felperes átigazolása az okirat aláírásának napján történt meg. Abban az esetben, ha a másodfokú bíróság indokolása szerint a 250 000 török líra, ami a felperesnek 2017. szeptember 15-ig kifizetésre került a munkáltató által ún. aláírási pénz, igazolási díj lett volna, úgy a felperes a munkaviszonya alatt nem kaphatott volna 2018. szeptember 15-ig hasonló címen 200 000

török líra összeget másodosztályban való szereplés esetén, illetve 300 000 török lírát, az elsőosztályban való szereplés esetén. Igazolási díjat kizárólag egy alkalommal lehet fizetni, mégpedig a labdarúgó igazolása alkalmával. A felperes kizárólag abban az esetben juthatott aláírási pénzhez, igazolási díjhoz, ha a munkaviszonya a török labdarúgócsapattal létrejött. Amennyiben nem jön létre a munkaviszony, úgy aláírási pénz, igazolási díj kifizetésére sem lett volna jogosult. A hivatkozott jogi szabályozások és a szerződés tartalma szerint, szemben a másodfokú bíróság által tett megállapításokkal, a felperes részére kifizetett 250 000 török líra a munkabér körébe tartozó juttatás volt, ezért a jogerős ítélet az Mt. 12. § (2) bekezdése ütközött.

[18] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és az alperes felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását kérte.

[19] Álláspontja szerint az alperes felülvizsgálati kérelme a Pp. 274. § (4) bekezdésébe és 235. § (1) bekezdésébe ütközően két olyan új tényt tartalmaz, amely korábbi beadványaiban nem jelent meg, új tény állítására ugyanakkor a Pp. nem biztosít lehetőséget, sőt azt kifejezetten tiltja. Az alperes az elsőfokú eljárásban egyetlen alkalommal sem hivatkozott arra, hogy a perben nem a magyar jogszabályok alkalmazandóak. A beadványaiban az Mt., illetve a Sportv. rendelkezéseire hivatkozott, ezért új tény állítására a felülvizsgálati eljárásban sem volt lehetősége. Alaptalanul vitatta továbbá felülvizsgálati kérelmében azt, hogy az átigazolási szerződésben meghatározott 250 000 török líra átigazolási díjnak minősülne, mert a 2021. június 22-én kelt előkészítő iratában evvel teljesen ellentétes megállapítást tett.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[20] A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem megalapozott.

[21] A Pp. 423. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát, kivéve, ha az eljárást hivatalból megszünteti, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn.

[22] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében arra helytállóan hivatkozott, hogy a külföldi elemet tartalmazó jogviszonyban figyelemmel kell lenni az alkalmazandó jogra. Az adott esetben a bíróságoknak a peres felek között, a magyar jog alapján elbírálandó jogviszonyról kellett döntenie, ugyanakkor – az alperes hivatkozása alapján – az átigazolási pénz jogi minősítése körében a török futballklub munkáltatóra figyelemmel felmerülhetett a török jog alkalmazása is. Az alperes ugyanakkor tévesen hivatkozott a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK. rendelet (Róma I.) rendeletére, mert e jogszabály az Európai Unió tagállamaira kötelező, annak rendelkezéseit az uniós tagsággal nem rendelkező Törökországban végzendő munka esetében nem lehet alkalmazni.

[23] A perbeli esetben ezért a nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény (Nmtv.) rendelkezései az irányadóak.

[24] Az Nmtv. 7. § (1) bekezdése alapján a bíróság a külföldi jogot hivatalból alkalmazza. E rendelkezés következtében nem volt jelentősége annak a körülménynek, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott a külföldi jog alkalmazására, mert ennek kötelezettségét a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie.

[25] Ugyanakkor annak megítélésénél, hogy az átigazolási pénz az Mt. 12. §-ának rendelkezése alapján munkabérnek minősül-e, az Nmtv. 4. § (1)-(3) bekezdései alapján a magyar jog fogalomrendszere az irányadó, figyelemmel arra, hogy az átigazolási díj a magyar jogban is ismert jogintézmény, ezért nem volt jelentősége annak, hogy a török jogszabályok azt hogyan minősítik.

[26] A felülvizsgálati kérelemben az alperes érdemi jogszabálysértésként ugyanakkor kizárólag az Mt. 12. §-ára hivatkozott és nem jelölte meg a jogerős ítélet alapjául szolgáló, az elmaradt jövedelemben történő beszámítást előíró Mt. 82. § (2) bekezdését, 169. § (1) és (2) bekezdését, az Mt. 172. § (1) bekezdését és a sport törvény vonatkozó rendelkezéseit sem, így annak felülvizsgálatára, hogy az átigazolási díj levonható-e megszerzett jövedelemként a kártérítés összegéből, érdemben nem volt lehetőség (Pp. 413. § (1) bekezdés b) pont, 1/2017. számú PJE határozat folytán az új Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadó 1/2016. (II. 15.) Pk. vélemény 2. és 3. pont).

[27] A fentiekre tekintettel a Kúria a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Záró rész

[28] A peresztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

[29] Az alperes felülvizsgálati kérelmével egyidejűleg megfizette a felülvizsgálati eljárás illetékét, ezért arról a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. október 5.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr.
Hajdu Edit s.k. bíró